

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. IV. Alia nonnulla inferuntur circa reprobationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

SECTIO TERTIA.

Proponitur, & rejicitur sententia de Reprobatione negativa.

I. Quidā duplicem distinguunt reprobationem, positivam & negativam.

Quid dicat reprobatio negativa.

II. Ostenditur reprobationem hanc negativam admittendam in Deo non esse.

III. Non satis digne de Dei bonitate loquitur sententia de reprobatione negativa.

IV. Prævisis peccata Deum ad reprobationem determinant.

Quadam ad hoc probantur Patrum testimonia.

V. Series signorum Prædestinationis, & Reprobationis.

QUARTO itaque alii duplicem distinguunt reprobationem, positivam & negativam. Illa, inquiunt, est voluntas aliquos directè à gloriâ excludendi; istam verò aiunt non dari in Deo ante prævisa demerita. Præter hanc autem ponunt reprobationem negativam, quam esse dicunt voluntatem, non quidem positivè excludendi, sed non eligendi ad regnum, seu quòd pro illo priori, quando decrevit gloriâ prædestinatis, Deus negativè se habuerit circa reliquos, gloriâ scilicet iis non decernendo; hæc autem, inquiunt, est reprobatio eorum negativa, cum nullus sit salvandus, qui in priori illo decreto inclusus non fuerit: ita Suarez hic lib. 5. cap. 5. Bellarm. lib. 2. de gratiâ & libero arbit. cap. 16. Tannerus 1. p. d. 3. q. 7. dub. 3. & alii.

At, minus dignè sentire videtur hæc sententia de misericordiâ & bonitate divinâ, minusque illam deprimat; ponit namque in Deo antecedenter decretum aliquod, quo statuit hos non eligere pro illo priori ad vitam; vel saltem negationem in eo collocant hi auctores decreto huic virtualiter æquivalentem, quorum alterutro posito, certissimum est eos nunquam consecuturos salutem, esto physicè eam consequi possint, quod sanè nimis durum videtur, præsertim cum Scripturæ semper clament, Deum amare animas, nolle mortem peccatoris &c.

Ut ergo pro dignitate de tantâ bonitate sentiat quis & loquatur, dicere debet, ad quamcumque exclusionem à beatitudine æternâ, Deum non nisi consequenter & invitum descendere, seu à peccatis & sceleribus hominum coactum. Deinde ex hujusmodi decreto vel negatione antecedente, homines à prosequendâ salute valde deterrentur, cum ante omnia opera, ex merâ Dei voluntate jam de se actum existiment.

Cum itaque dignissimus de summâ illâ misericordiâ & clementiâ loquendi modus sit, ut asseramus Deum nullo modo quemquam, nisi prævisis peccatis reprobare, existimo hoc absolutè esse dicendum. Hoc etiam testantur Patres, sectione præcedente num. 2. & 3. allati: quorum testimoniis illic adductis addo aliud S. Prosperi, libro illo ad capitula Gallorum cap. 3. Quod ergo, inquit, hujusmodi prolapsi, in hoc malo sine correctione penitentia defecerunt, non necessitatem pereundi habuerunt, quia prædestinati non sunt, sed ideo prædestinati non sunt, quia tales futuri ex voluntariâ prævaricatione præcisi sunt. Tandem, ut alios omittam, ad hoc ipsum facit dictum illud S. Augustini supra, d. 40. allatum: is ergo lib. 1. ad Simplicianum clarissimè hoc ipsum tradit: Noluit, inquit, Esau, & non cucurrit: sed & si voluisset, & cucurrisset, Dei adjutorio pervenisset, nisi vocatione contemptâ, fieret reprobis. Videatur Vasquez hic, disp. 95. cap. 5. ubi plura in hanc rem Patrum testimonia adducit.

Hic proinde operæpretium erit seriem signorum texere, quibus Deus hoc prædestinationis, & consequenter reprobationis negotium perficit. In primo itaque signo Deus multos videt homines possibiles, auxilia item varia, & actus similiter possibiles, quibus vel bene vel malè operari possint, & salutem consequi aut damnari. In secundo signo novit per scientiam conditionatam quid in hac vel

illâ rerum peritasti sint facturi homines, si talia aut talia iis dentur auxilia, utrum scilicet bene an malè acturi sint, & auxiliis consensuri an dissensuri. In tertio signo hæc determinatè dare auxilia statuit. In quarto videt absolutè hos consensuros, dissensuros illos, & finaliter vel in bono vel malo permanentes. Tum demum bonorum vel malorum meritorum intuitu, illis præmia, his pœnas decernit.

Non rectè ergo P. Tannerus hic, disp. 3. q. 7. dub. 1. affirmat omnes admittere reprobationem aliquam negativam: qui enim prædestinationem negant ante prævisa merita, reprobationem similiter negant ante prævisa demerita. Imò ne quidem à gratiâ congruâ datur in Deo hujusmodi reprobatio negativa antecedens, sed merè consequens, quia scilicet homo, cum posset, noluit eam redere congruam: nec enim Deus dat gratiam quia est incongrua, sed quantum est ex se optans ut sit congrua. Addo credibile esse, Deum, quando de lege ordinariâ potest secundum præsentem rerum circumstantias dare gratiam congruam, illam semper dare; hoc enim summa ejus benignitas, hoc sincerus in nos affectus suadet, ac vehemens salutis nostræ desiderium.

In quinto tantum signum Deum prædestinat, an reprobat.

VI. Qui prædestinationem negant ante merita, reprobationem negant ante demerita.

Deus semper paratus est dare gratiam congruam.

SECTIO QUARTA.

Alia nonnulla inferuntur circa reprobationem.

EX dictis infero primò, ne quidem parvulos, qui sine baptismo ex hac vitâ decedunt, excludi à beatitudine per reprobationem hujusmodi negativam, nec nisi post peccatum originale, in cujus etiam remedium baptismum iis providit, quamvis secundum cursum rerum naturalium, quem Deus sine miraculo intervertere non potest, nequeat iis semper applicari: de quo fusè supra, disp. 38. sect. septimâ.

Infero secundò, in adultis peccatum originale non esse universam causam reprobationis. Ratio est: licet enim si non tollatur ante mortem, sit simul cum aliis peccatis causa cur homo excludatur à beatitudine, multi tamen post remissum peccatum originale damnantur, ergo illud universum non est causa reprobationis.

Verum quidem est lato quodam modo, & remotè posse hominum damnationem jam refundi in peccatum originale, tanquam in radicem, quantum scilicet destructo innocentia statur, & turbatur per peccatum primi parentis, & originale, ordine universi, fit ut homines Deo vocanti, frequenter non respondeant, sicque gratiam non reddant congruam, & hoc pacto finaliter in peccato permaneant, & damnentur: quo sensu S. Augustinus epist. 35. obdurationem, & derelictionem refundit in peccatum originale.

Infero tertio, non solum peccatum Adæ, de quo jam dictum est, sed particularia etiam hominum peccata, interdum esse remotè causam aliquo modo, seu occasionem reprobationis: Deus enim nonnunquam unum peccatum hoc sensu punit per aliud, in pœnam nimirum gravis alicujus peccati præteriti (etiam remissi, ut quidam putant) negat subinde uberem illam gratiam, & peculiares favores, quos aliàs esset daturus, quibus destituti homines, denuo labuntur, & in peccato sæpe ad finem usque vitæ persistunt.

E. I. Ne quidem circa parvulos datur reprobatio negativa.

II. Peccatum originale in adultis non est universam causam reprobationis.

III. Lato quodam modo dici potest peccatum originale causam reprobationis.

IV. Quo sensu unum peccatum sit interdum pœna alterius.